Column

Dweilen met de kraan open

Het voorjaar is een ideaal moment om de tuin eens een flinke opknapbeurt te geven. Met het oog op vogels, vlinders, libellen, kikkers en padden gaan de tegels er uit, wordt een vijver gegraven en worden mooie bloembedden aangelegd. Een flinke klus, maar hopelijk levert het een groene en levendige tuin op. Maar stel je nu eens voor dat de tuinman dan besluit om de tuin weer om te spitten, kaal te snoeien en vol te gooien met afval en tegels. De volgende dag ziet hij de rotzooi die hiervan het resultaat is en besluit opnieuw om alles te herstellen. Om daarna opnieuw als een dolleman door te tuin te gaan en alles weer te vernietigen. Een ritueel dat zich keer op keer blijft herhalen in de hoop dat het ooit tot een mooie tuin zal leiden. Het resultaat zal u niet verbazen. Een mooie tuin levert het niet op.

Iedereen zou zo'n tuinman voor gek verklaren. En toch is dat precies de manier waarop we in Nederland met onze leefomgeving omgaan. Aan de ene kant investeren we veel tijd, geld en moeite in het verbeteren van de kwaliteit van de leefomgeving, terwijl we tegelijkertijd nog meer geld uitgeven aan ontwikkelingen die ten koste gaan van die leefomgeving, zoals bedrijventerreinen, bungalowparken, rondwegen en een industriële vorm van landbouw. Zelfs natuurgebieden zijn niet veilig voor nieuwe ontwikkelingen. Ondanks alle ambities om natuur in Nederland duurzaam te beschermen, blijft het mogelijk om nieuwe bebouwing te realiseren op plekken die zich er niet voor lenen en is het zelfs beleid geworden om natuurgebieden zoveel mogelijk economisch te exploiteren.

Het moge duidelijk zijn, de huidige manier waarop Nederland omgaat met haar leefomgeving is alles behalve duurzaam. Met deze manier van werken blijft Nederland continu achter de feiten aan lopen en gaan tijd, menskracht en veel geld verloren. Het is dus niet alleen slecht voor de leefomgeving, maar ook voor onze portemonnee. Het is dan ook verbazingwekkend dat er vanuit de politiek zo weinig ambitie wordt getoond om hier daadwerkelijk verandering in te brengen. Het natuur- en landschapsbeleid zijn vooral gericht op het herstellen van schade uit het verleden, maar het voorkomen van nieuwe schade krijgt nog veel te weinig aandacht. Het blijft, ondanks alle goede bedoelingen, dus dweilen met de kraan open.

Zolang er geen grenzen worden gesteld aan nieuwe ontwikkelingen en de kosten van het vervuilen en vernietigingen van de leefomgeving steeds maar weer afgewenteld kunnen worden op de samenleving zal hier geen verandering in gaan komen. Op die manier blijft natuur- en landschapsbehoud vechten tegen de bierkaai. Gelukkig groeit het besef dat het anders moet én dat het ook anders kan. Laten we hopen dat het nieuwe kabinet hier eindelijk eens werk van gaat maken.

RAOUL BEUNEN